

Letnik 37, številka 3
APRIL 2007

V TEJ ŠTEVILKI

- ◇ VELIKONOČNO VOŠČILO
- ◇ JAZ SEM VSTAJENJE
- ◇ BOLNIKOVA PROŠNJA
- ◇ DUHOVNE VAJE
- ◇ FINANCIRANJE CERKVE

VOŠČILO ZA VELIKO NOČ

»Kamen so našle odvaljen od groba in stopile so noter, a telesa Gospoda Jezusa niso našle.

(Lk 24, 2-3).

Ste že šli s pokopališča, ko ste pokopali koga najbližjih sorodnikov? Grob se zapre in odpre se velika vrzel v življenju. Čustev ni moč kar odmisлити. Takrat začutimo, kako smo življenjsko in krvno povezani in zraščeni, zato je slovo boleče.

Prepričan sem, da so žene, ki so spremljale Jezusa in mu stregle, doživljale nekaj podobnega, ko so Jezusa položili v grob in zavalili kamen pred vhod.

S to bolečino v srcu so šle žene prvi dan tedna zgodaj zjutraj h grobu, da bi mazile Jezusa, saj v petek ni bilo časa, ker se je začel sobotni dan. »Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda v grob?« Toda, ko pridejo do groba, je grob odprt. Kdo ga je odprl? Kje je Jezus?

Kakšen in kateri kamen teži mene in tebe? Kamen je simbol greha, ki nas teži in zapira v naš osebni grob – smrt, da smo zaprti za Boga in bližnjega. Ali sem v teh dneh doživel v zakramentu svete spovedi Jezusov velikonočni dar, da je odvalil kamen greha, ki me je težil?

Če se je to zgodilo, sem poln velikonočne zmage in veselja. Grob je prazen!

Žene so stopile v grob, a telesa Gospoda Jezusa niso našle. Ni ga tukaj, temveč je vstal. Gospod je vstal tudi v mojem življenju. Kdaj in kje ga bom srečal? Ko so bili učenci in žene v zadregi in stiski po vstajenju, je sam Jezus prišel in jih poiskal.

Tudi k nam prihaja pri bogoslužju vsako nedeljo in z nami slavi zmago vstajenja. Da se prepoznati takrat, ko On hoče. Od nas pa pričakuje, da ga vztrajno in pozorno pričakujemo in sprejemamo, ko pride.

To je velika noč. Aleluja, Kristus je vstal in ŽIVI in kraljuje!

Blagoslovljene in vesele velikonočne praznike želim vsem bolnim in osamljenim, zdomcem, priseljenecem v naš kraj, mladim in odraslim, župnijskim in liturgičnim sodelavcem in vsem, ki sestavljate naše župnijsko občestvo.

Vaš župnik Janez

Soočanje z minljivostjo, našo telesno krhkostjo, nemočjo, boleznijo in končno – s smrtjo – je zame vedno znova zahtevno. Ob smrti se vedno sprašujem, za kaj si je vredno prizadevati. Kaj je tisto, kar nas bo preživelo? Kaj bo ostalo za nami? V vsakodnevnem hitenju, obveznostih, tolikih skrbah, ki jih imamo – kaj je zares vredno našega prizadevanja? Kaj bo imelo težo ob moji smrti, kaj bi tedaj želela, da bi bilo središče mojega prizadevanja?

Samo Ljubezen in življenje v Ljubezni je, kar ostane. Spominjanje tistega, kar je nekdo storil dobrega, lepega, poštenega v skrbi za druge. Samo to je, kar ima težo in kar ostane – za večno, ne le za ta trenutek ali za ta svet. Če bi uspela večkrat pogledati na svoje življenje, skrbi in ves svoj trud s perspektive večnosti, sem prepričana, da bi marsikatero odločitev naredi-

la drugače in da bi marsikdaj drugače ravnala.

V času atijeve boleznimi ni bilo čisto preprosto vključiti skoraj vsakodnevnega obiska v kliničnem centru znotraj mojih obveznosti. Večkrat se mi zdi, da tako ali tako ni časa za ničesar več ... Pa vendar sem se tiste tedne večkrat vprašala, kaj bi želela, da bi storila danes, če bi bil to zadnji dan, ko atija še vidim in se z njim lahko pogovarjam. V tej luči ni bilo več vprašanja, ali lahko danes v svoj urnik uvrstim še obisk pri atiju, ampak le še – kdaj bom šla.

Mineva tretji teden od njegove smrti in ponovno lahko rečem, da sem neskončno hvaležna za vse, ki ste nam bili blizu v dneh njegovega poslavljanja s tega sveta. Neskončno hvaležna sem na dar vere – tako za atijevo vero, ki mu je nenehno pomagala sprejemati bolezen kot božjo voljo, za pogum in potrpežljivost ob vsem, kar se je dogajalo, za moč, ki jo je prejemal po svetem obhajilu; kot tudi za svojo vero – brez nje bi bilo in tudi je vse naše

Foto: Tomo Strle

PASHA – NAJDRAGOCENEJŠI SPOMINEK IZ PRAVOSLAVNE RUSIJE

Prejšnje leto sem štiri mesece preživela v Moskvi in na bivanje v tem ogromnem mravljišču različnih narodov imam zelo lepe spomine. Veliko jih je, vendar zavzema med njimi posebno mesto doživetje ruske velike noči, pashe, kot ji pravijo Rusi. Študenti smo se pri profesoricah pozanimali, kje bi bilo najbolj pristno doživeti pravoslavno vstajenje, saj si nismo želeli preveč hrupnih in turistično obiskanih cerkva. Tako sem izvedela za samostan Andreja Rubljova, znanega ruskega ikonopisca in meniha, ki je v tem samostanu živel in tudi umrl. Izkazalo se je, da se bom na peturno bedenje odpravila kar sama, saj so se ostali odločili za cerkev v bližini študentskega doma, da jim ne bi bilo potrebno čakati na jutranji metro.

Bolj ko se je bližala polnoč in z njo pričetek pashe, bolj vznemirjena sem postajala. Naposled sem se znašla pred samostanom, obdanim z obzidjem, in cerkvico na sredini. Zdelo se mi je, kot da sem se znašla nekje izven Moskve, na ruskem podeželju, kjer se z vsemi poznam, tako majhno in prikupno je bilo vse skupaj. Ljudje s svečami v rokah so stali pred cerkvijo in kmalu so iz nje v velikem blišču, "oboroženi" z banderami in križi, prišli menihi. Iz njihovih ust se je zaslišalo vzneseno vzklikanje: "Hristos voskres," in naš odgovor: "Vo istinu voskres!" (»Kristus je vstal. Resnično je vstal!«) Ta vzklik sem v tej noči slišala še nešteto krat in kasneje mi je pogosto odzvanjal v ušesih in srcu, sostanovalka iz Romunije pa mi je povedala, da je bil v času pred komunizmom pri njih to vsakdanji pozdrav.

Prižgali smo lučke in se odpravili v procesiji po travi okoli cerkve in vso me je preželo občutje in spoznanje, da še nikoli nobene velike noči nisem doživljala s takšno radostjo in vzhičenostjo. Verjetno zaradi občutja domačnosti, saj ko si dalj časa od doma, ti vsak dogodek, ki vsaj malo diši po domovini, vzbudi prijetne občutke. In Kristus nas je takrat resnično povezal v eno družino, ne glede na veroizpoved in narodnost, ki nam v vsakdanjem življenju pogosto povzročata preglavice. Vstopili smo v cerkev, ki me je sprva šokirala s svojo majhnostjo in asketsko skromnostjo (v Moskvi so namreč vse stvari ogromne in cerkve niso nobena izjema). Iz obiska prejšnjih

življenje tukaj na zemlji popolnoma brez smisla, prazno. Samo v veri in zaupanju, v trdnem prepričanju, da je po veri in po božji usmiljeni ljubezni ati na svoj način prisoten v našem življenju, da biva v onostranstvu, da je v miru odšel k Očetu ... samo v tem prepričanju moremo vsi najbližji živeti naprej. Brez te vere bi nam bilo kar umreti.

Hvala vsem, ki ste bili in ste z nami. Hvala za spremljanje, duhovno podporo, molitev, pozorno besedo, tolažbe besede in stiske rok; hvala za pesmi, sveče, spremljanje na pogrebu, hvala za tišino. Tiste dni sem se zavedala, kako pomembno je vse to. Predvsem sem se zopet zavedla tudi, kako dobro je, da imamo drug drugega. Kako neskončen dar je podpora skupnosti, sosedov, prijateljev, sorodnikov. Kako neskončen dar je, da smo si dani v oporo in tolažbo, v spominjanje, da v veri predstavlja smrt ponovno rojstvo za nekaj več – za bivanje pri Očetu. Da je Kristus vstajenje in življenje, da je naše življenje pot Domov v nebesa; da je naše telo krhka posoda, ki nam je dana, da tukaj naredimo nekaj dobrega – in ko se dopolni čas, je Duh tisti, ki živi naprej. Prepričana sem, da smo deležni milosti Življenja tukaj in zdaj prav po dejanjih in besedah, storjenih in izrečenih v Ljubezni, ki vse objema. Kajti ON je vstajenje in življenje!

Jana Kalin

božjih hramov sem bila namreč vajena skorajda vsiljive zlate barve na ikonah in pa drugega živopisanega okrasja. Kljub vsemu je v cerkvi kraljevalo svečano občutje in pomembnost ob tem največjem krščanskem prazniku; neznatnost prostora pa je med prisotnimi oblikovala občutje intimnosti in povezanosti. Zrinila sem se čisto v ospredje in pred mojimi začudenimi očmi se je pričelo odvijati bogato bogoslužje. Mojo pozornost je pritegnil menih, ki je sodeloval pri obredu, saj sem na njegovem obrazu opazila takšno milino in ponižnost pri vsaki zapeti in izrečeni besedi, kot da bi v telesu odrasle osebe prebival otrok v vsej svoji nedolžnosti. Še danes si ga zlahka priključem v spomin.

Ves čas liturgije se je prepevalo, pokriževalo in priklanjaljo, v nosnice pa se je pogosto prikradel vonj po sladkem kadilu, katerega so vse pravoslavne cerkve vedno polne. Kmalu se je

pojavi tudi utrujenost, kajti katoličani smo vajeni precej krajših bogoslužij, utrujene noge pa si lahko privoščijo tudi počitek, česar so v vzhodnih hramih deležni le starejši, vsi ostali ves čas stojijo. Z očmi sem željno begala po obrazih, da bi le našla nekje sorodno dušo, ki tako kot jaz trpi pri tako nečloveško dolgem obredu. Nisem je našla! Zelo me je presenetil žar ljudi okoli mene, ki so brez pritoževanja in samopomilovanja v obeh vztrajali pri fizično naporinem praznovanju. Vendar, mar ni šel tudi Kristus pred vstajenjem najprej na križ?

Ob koncu je bilo veselje nepopisno, pa ne zaradi utrujenosti, ko sem se končno lahko usedla v nek kot cerkve, ampak predvsem zaradi topline med ljudmi, ki so se obdarovali. Pravoslavni verniki namreč prinesejo pirhe in ostale darove k pashi in si jih ob koncu razdelijo med seboj. Stopila sem iz cerkve, kjer me je poleg prihajajoče zarje pozdravilo neutrudno pritrkovanje zvonov, ki so od najmanjšega do največjega oznanjali resničnost Kristusovega vstajenja. Duša je bila vso pot do doma vzvalovana od prijetnega razburjenja in še sedaj se spomnim, kako lepo so peli ptički, katere sem tisto jutro v Moskvi prvič slišala. Najverjetneje so prišepetavali mojemu srcu, naj veselo novico ponese naprej.

Foto: Tomo Strle

Foto: Tomaž Dolenc

Cezareja

2. marec – tretji dan našega popotovanja nas je pot vodila do Galilejskega morja. Tam smo imeli postanek v Kafarnaumu, ki ga imenujejo tudi Jezusovo mesto. Ogledali smo si še Petrovo hišo, ki ima precej mogočne temelje. Nad njo so pozidali novejšo cerkev. Tam smo si ogledali še ostanke sinagoge iz 4. stol po Kr. Malo naprej je kraj Tabga, kjer je Jezus pomnožil kruh in ribi ter nasitil množico ljudi. V spomin na takratne dogodke so zgradili lepo cerkev – Pomnožitve kruha. Naprej se dviga majhna vzpetina nad jeze-

rom, na kateri stoji čudovito lepa cerkvica s kupolo – Gora blagrov. Na gori se razprostira zelo lep park s prečudovitim zelenjem in cvetjem. V njem je med starodavnimi oljkami postavljenih več oltarjev na prostem, kjer se za posamezne skupino lahko darujejo sv. maše kar na prostem in ne samo v cerkvi. Tudi mi smo v tem zelenem gaju imeli sv. mašo.

Cerkev Petrove skale

Foto: Tomaž Dolenc

Foto: Tomaž Dolenc

Pot smo nadaljevali v Tiberijo. Vmes smo se ustavili še pri nadvse zanimivem gostišču, oz. samopostrežnici, kjer smo si privoščili kosilo. Gostišče je bilo nekaj posebnega, saj je last kibuca. V Izraelu je namreč veliko posebnih skupin, imenovanih Kibuc. V njih živijo skupnosti več družin, ki skupno ustvarjajo, delajo in skrbijo za preživetje.

Naprej smo se oddpeljali do Genezareškega jezera. Preden smo se vkrkali v čoln, smo si še v eni od galerij ogledali ohranjeni čoln iz Jezusovih časov in film o njegovem dvigovanju iz jezera. S čolnom

smo se odpeljali na drugo stran v Tiberijo. Tam smo si do poznega popoldneva ogledovali krščevanje s potapljanjem v reki Jordan. S tem smo tudi zaključili tretji dan našega romanja.

V petek, 3. marca, smo se z avtobusom odpeljali proti jugu dežele do Krmela. Nad mestom je velik hrib s krajem Haifa, kjer je nekoč živel prerok Elija. Na tej razgledni ploščadi stoji lepa cerkev Karmelske matere božje. Pod cerkvijo smo si ogledali votlino s kipom Elije. Od tu smo nadaljevali pot do Cezareje, starega rimskega mesta. Ogledali smo si ohranjeni zapis o bivanju Poncija Pilata. Sprehodili smo se po zelo dobro ohranjenem nadstropnem akveduktu, rimskem gledališču in med razvalinami mesta, ki ga je obiskal sv. Pavel. Sledila je še kratka vožnja do Tel Aviva, glavnega mesta Izraela. Tu smo imeli še panoramski ogled mesta – modernejšega dela – nato smo pot nadaljevali do stare Jafe. Proti večeru smo prispeli v Betlehem, v kraj Jezusovega rojstva.

Tudi 4. dan romanja smo po sončnem dnevu z zadovoljstvom zaključili.

Se nadaljuje ...

Kati Dolenc

*Stopi, angel Božji,
v cerkev na prostor moj.
Bodi tam pri sveti maši,
moli Jezusa z menoj.*

*Pri darovanju na pateno
ti položi še moj dar.
Moje delo in trpljenje
Večnemu ponudi v dar.*

*Pri povzdigovanju moli
Jezusa z menoj.
Naj še mene skrrije
v rano svojega srca.*

*Ko se mašnik bo obhajal,
tudi meni, angel moj,
sveto hostijo prinesi,
moli Jezusa z menoj!*

*Dušam v vicalh,
mojim dragim,
nesi sveto rešnjo kri.
Grešnike umirajoče
z njo pokropi, greh izmij.*

*Da ves svet deležen
zveste maše bo sadov.
Meni pa na dom prinesi
svete maše blagoslov!*

Marija Pintarič

Foto: Tomo Strle

POVABILO

V Domu Marije in Marte biva gospa Marija Pintarič. V tej številki objavljamo eno od treh pesmi, ki jih je napisala na pobudo gospe Ane Marije Maček. Zahvaljujemo se ji za pogumno odločitev in ji želimo še veliko bogatih uric ob zlaganju besed v rime.

Ob tej priložnosti vabimo vse, ki morda hranite svoje misli v beležnicah, da jih z objavo podarite bralcem Logaške župnije.

SV. HILDA IZ WHITBYA

Hilda je ime, ki kljub nekdanji razširjenosti počasi izginja iz naših krajev.

Sv. Hilda je bila rojena leta 614 neke v Northumbriji, današnji severni Angliji. Njen oče Hereric, nečak kralja Edwina (Northubrija), je bil kmalu po njenem rojstvu umorjen, tako da je odrasčala na kraljevem dvoru. Pri trinajstih letih, na veliko noč, je skupaj s prastricem in celotnim dvorom prevzela krščansko vero. Leta 633 se je pridružila svoji ovdoveli sestri v vzhodni Angliji, v samostanu. Kmalu se je vrnila v rodno Northumbrijo – kot redovnica v samostan v Hartlepool. Leta 657 je bila ena od ustanoviteljic novega samostana v Whitbyu, kjer je ostala do svoje smrti. V tem samostanu so živeli tako menihi kot redovnice. Iz nje ga izhaja pet škofov in tudi sv. Janez iz Beverlyja.

Sv. Hilda je bila ženska z veliko energije, rojena administratorica in učiteljica. Njena modrost je bila poznana daleč naokoli, tudi kralji in princeze so iskali njen nasvet. Njen samostan pa je postal znan leta 664, ko se je tam odvijalo škofovsko zborovanje. Takrat so potrdili porimljanjanje britanskega (keltskega) krščanstva.

Zadnjih šest let življenja je bila močno bolna, a kljub temu ni opustila svojih vsakodnevnih opravkov. Legenda pravi, da so ob njeni smrti leta 680 misteriozno zvonili zvonovi v 20 kilometrov oddaljenem samostanu; tam naj bi tudi neka nuna videla, kako so Hildino dušo angeli odnesli v nebesa.

Lokalna legenda pa pravi, da ptiči tudi danes, ko letijo preko samostana, povešijo krila iz spoštovanja do svetnice.

Blaž Mihevc

DUHOVNA OBNOVA ZA ČLANE ŽPS IN KARITAS 2007 – PUSTNA SOBOTA NEKOLIKO DRUGAČE

Zadnji konec tedna pred začetkom letošnjega posta smo se člani ŽPS in Karitas kar v lepem številu zbrali v Repnjah na duhovni obnovi pod vodstvom našega g. župnika Janeza na temo »Bog je Ljubezen«. Za izhodišče smo vedno prebrali ustrezen odlomek iz Svetega pisma.

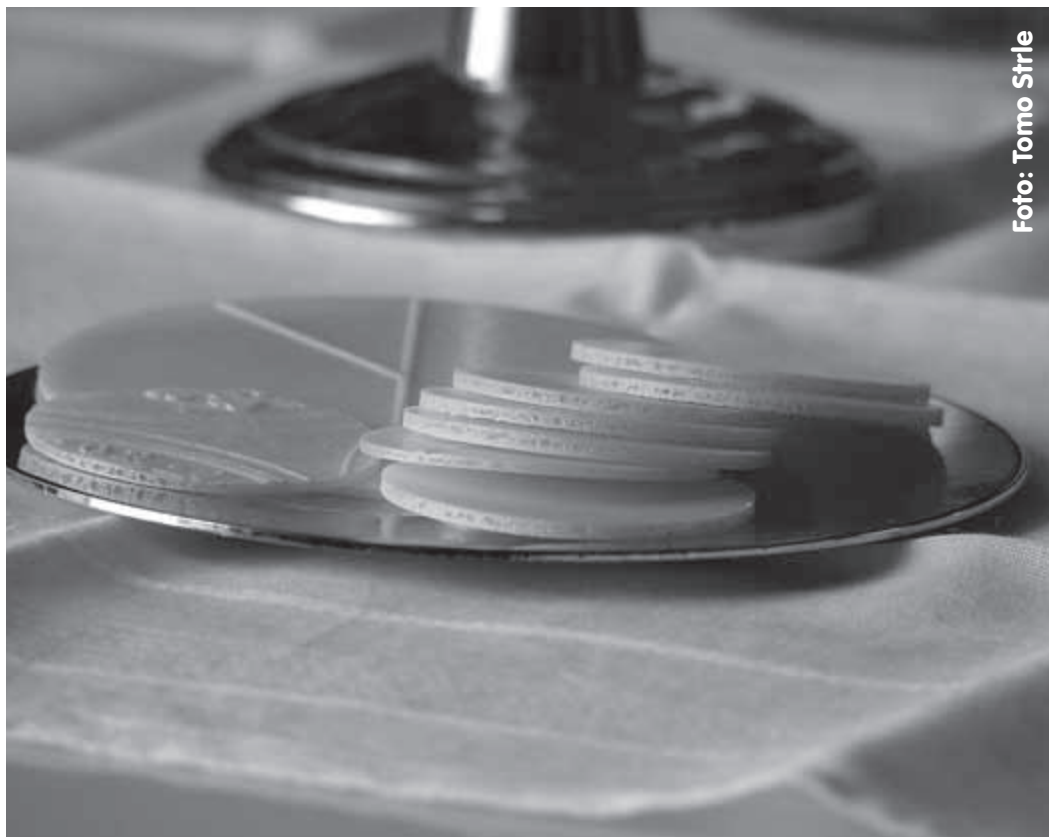
Pred vhomom v samostansko cerkev Srca Jezusovega

Foto: Jan Mihevc

V petek, 16. 2. 2007, po večerji smo imeli prvo srečanje. Razmišljali smo o prvi in največji zapovedi: ljubezni do Boga in bližnjega. Bog me ljubi brezpogojno, takšnega kot sem in ne takšnega, kot bi rad bil ali kot bi se rad pokazal pred ljudmi. Neskončni Bog je v Jezusu postal človek, slaboten in ranljiv, da bi mene dvignil. Ne sprašuje, zakaj sem grešil, ne očita mi greha, ampak me vedno znova prime za roko, me dvigne in ozdravi. Želi in hoče, da tudi jaz sebe sprejemem takšnega, kot sem, in po mojih slabotnih sposobnostih deluje s

svojo milostjo. Tudi svoje prve učence si Jezus ni izbral med učenimi in mogočnimi ljudmi, pač pa si je izbral preproste in boječé ribiče ter grešne cestinarje, da bi po njih razodel svetu svojo vsemogočnost, svojo milost, svojo ljubezen. Tudi

danes še vedno deluje po nas, kristjanih, slabotnih in boječih; mi predstavlja njegove ude, njegovo Cerkev in karkoli storimo dobrega svojemu bratu ali sestri, storimo Njemu.

V soboto zjutraj po zajtrku je bilo izhodišče našega razmišljanja »Prilika o usmiljenem Samarijanu«. Ugotavljali smo, kako je o ljubezni lažje govoriti, kot pa jo v praksi uresničiti. Ko dobimo dejansko priložnost, da vidimo Jezusa v potrebi

konkretnega človeka, ki ga srečamo na svoji poti, mnogokrat tega ne zmoremo, hitimo naprej po svojih načrtih in zapravimo priložnost za dejavno ljubezen. Krščanstvo pa ni nauk o ljubezni, pač pa izkazovanje in izvrševanje ljubezni do sočloveka v vsakdanjem življenju, v vseh življenjskih okoliščinah, doma, v službi, na cesti, kjerkoli ...

Po kratkem premoru smo v drugem dopoldanskem srečanju razmišljali o

dejavnih oblikah služenja – karitas. To so telesna in duhovna dela usmiljenja. Kot izhodišče smo najprej prebrali odlomek o Tobiju, ki je v izgnanstvu kljub strogi prepovedi in smrtni nevarnosti pokopal mrtve svojega naroda, ki jih je sovražnik neusmiljeno pobijal. To je poslanstvo vsakega kristjana, da v svojem okolju, v konkretni situaciji najde priložnost in način za dejavno služenje bratom in sestram v kakršni koli potrebi ali stiski.

Po kosilu smo se za sprostitutev in predah povzpeli na bližnji hrib do cerkvice sv. Tilna, kjer smo imeli v sončnem dnevu lep razgled po ravnini proti Brniku.

Zadnje srečanje je bilo namenjeno pogovoru o tem, kaj nas je posebej nagovorilo, o novih spoznanjih, vtisih, vprašanjih. Ugotovili smo, da je toliko poti, kolikor je ljudi, da mora vsak najti svojo pot krščanskega življenja in delovanja. Prepoznavni znak, ki razlikuje kristjane in Karitas od drugih dobrodelnih organizacij, sta ljubezen in edinost. To je Jezus naročil svojim

učencem kot svojo željo in zapuščino do konca sveta. Duhovno obnovo smo zaključili s sveto mašo, kjer smo dejavno sodelovali s svojimi prispevki, branjem Božje besede in petjem ter tako doživeli lepoto medsebojne edinstnosti v osebni srečanju z Jezusom v evharistiji.

Letošnjo pustno soboto smo tako preživeli nekoliko drugače. S kratkim umikom iz vsakdanjega vrveža smo na novo ovrednotili in osmislili svoje življenje in delovanje ter zajeli živo vodo pri izviru, pri našem Učitelju in vodniku Jezusu, ki nam govori po Božji besedi v Svetem

pismu in po našem duhovniku, njegovi slikoviti in preprosti besedi, razumljivi za naš čas in naše razmere.

Domov smo se vrnili notranje bogatejši in okrepljeni za krščansko delovanje v vsakdanjem življenju, v naših vsakdanjih okoliščinah. Bogu hvala in našemu voditelju za to priložnost naše osebne in krščanske rasti v dobro naše župnijske in krajevne skupnosti.

Estera Potrebuješ

PRVI DEL : - CERKEV KOT DEL DRUŽBE

Komisija za ureditev odnosov z državo pri SŠK je izdala dokument FINANCIARANJE CERKVE. V osmih nadaljevanjih boste vsebino dokumenta lahko prebrali tudi dragi bralci Logaške župnije.

Splošni princip nastajanja in življenja institucij velja tudi za Cerkev, ker je kot družbena stvarnost podvržena splošnim družbenim zakonitostim. Cerkev ima svoj začetek v Jezusu Kristusu, ki je živel in umrl za Cerkev; usposobil jo je za njeno poslanstvo, da vse ljudi privede k Bogu. Jezus je kot prve poklical apo-

stole, da mu sledijo. Ti so vse zapustili in šli za njim (prim. Mt 19,27), ko so slišali njegovo oznanilo in videli njegova dela. Po Jezusovi smrti in vstajenju se je počasi oblikoval program, ki je zapišan v evangelijih in drugih spisih Nove zaveze ter v cerkveni tradiciji. Da bi Cerkev lahko izpolnila svoje poslan-

stvo, je morala sčasoma vzpostaviti svojo »administracijo«, hierarhično družbeno strukturo, ki ji omogoča delovanje in izvrševanje poslanstva tudi v vseh poznejših časih, ko se je razširila tako rekoč po vsem svetu.

Se nadaljuje

KOLENDAR

APRIL

2007

1. april – 6. postna – CVETNA NEDELJA.

Sv. maša ob 8. in 10. uri. Ob 10. uri bo blagoslov zelenja pred učilnico, nato sprevod na trg, kjer bo sv. maša, če ne bo dežja. Sicer bo sv. maša v cerkvi. Ob 20. uri srečanje I. zakonske skupine.

2. april – po sv. maši ob 19. uri srečanje skupine KARITAS; ob 20. uri srečanje KATEHETOV

3. april – ob 19. uri sv. maša, po sv. maši srečanje voditeljev birmanskih skupin

5. april – VELIKI ČETRTEK,

sv. maša ob 19. uri: spomin Gospodove večerje, umivanje nog, predstavitev prvoobhajancev in bedenje z Jezusom na Oljski gori

6. april – VELIKI PETEK,

ob 15. uri sv. križev pot; ob 19. uri obred velikega petka: pasijon, slovesne prošnje, češčenje križa, sv. obhajilo in prenos Najsvetejšega v božji grob. Ta dan je strogi post.

7. april – VELIKA SOBOTA,

ob 6.30 uri blagoslov ognja; ob 8. uri blagoslov vode, izpostavitve Najsvetejšega pri Božjem

grobu (češčenje ves dan), hvalnice velike sobote.

Blagoslov velikonočnih jedi: na Čevici ob 14. uri, v župnijski cerkvi ob 15. in 16. uri.

OB 20. URI

OBREDI VELIKE SOBOTE:

slavje luči, bogoslužje božje besede, krstno in evharistično bogoslužje.

8. april – VELIKA NOČ – največji praznik krščanstva – JEZUSOVO VSTAJENJE.

Vstajenska procesija bo ob 7. uri, nato sv. maša, druga sv. maša ob 10. uri; ob 14. uri slovesne liturgije matere Božje. Pri obeh sv. mašah bo OFER.

9. april

– VELIKONOČNI PONEDELJEK; praznik, sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 19. uri srečanje članov ŽPS

10. april – ob 19. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše I. skupine

13. april – ob 19. uri sv. Maša, nato molitvena skupina; ob 20. uri SREČANJE ZA MLADINO – ogled filma

14. april – od 17. do 19. ure češčenje Najsvetejšega in spovedovanje

15. april – BELA NEDELJA, nedelja Božjega usmiljenja. Sv.

maša ob 8. in 10. uri. Ob 14. uri večernice. Ob 20. uri srečanje II. zakonske skupine.

16. april – ob 20. uri priprava na sv. krst

17. april – ob 19. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše II. skupine

20. april – po sv. maši molitvena skupina; ob 20. uri SREČANJE ZA MLADINO

21. april – od 17. do 19. ure češčenje Najsvetejšega in spovedovanje

22. april – 3. VELIKONOČNA, krstna. Sv. maša ob 8. in 10. uri. Ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje III. zakonske skupine.

24. april – ob 19. uri sv. Maša, nato kateheza za birmance in starše III. skupine

**27. april – ROMANJE MLADINE
NA PTUJSKO GORO.**
Doma ne bo sv. maše!

28. april – od 17. do 19. ure češčenje Najsvetejšega in spovedovanje

29. april – 4. VELIKONOČNA – nedelja duhovnih poklicev. Sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice

SVETA MAŠA BO MED TEDNOM OB 19. URI.

Izdaja župnija Dolnji Logatec, odgovarja Janez Komapre, župnik